

Из стихосбирката „Хумус“

ТРИПТИХ В ЗЕЛЕНО

1.
Фикус в хола на следобеда.
Мантрата на светлината.

2.
Слънчев лъч през сока на листо.
Светло щастие в безмълвието.

3.
Житен клас на бойното поле.
Мъртвите за живите раздават.

ЕСЕН

На Марин Бодаков

Тръгнала е, тръгнала е
армията за нахлуване.

Гонят зайци из стърнищата
танковете на октомври.

Цветни взривове отекват
в камуфлажа на дърветата.

Падат първите откоси
върху вратата в зеленото.

Дезертцрат в суматохата
най-добрите генерали.

И размахват оцелелите
бели знамена в косите.

Бъдещето е декември –
с наказателната рота,

със снежинката в сърцето...
Зимата не взима пленници.

САМОТНО ДЪРВО

Дъб наред поляната – корона
в демокрацията на тревата.

Може би – завоевател
на въздушни територии,

може би – небесен корен
в почвата на светлината,

може би – апотеоз
на борбата с гравитацията...

А дали не е трева,
на която ѝ е провървяло?

Дъб в различно измерение –
живо множество от думи.

ТАНКА VI

Горският пожар.
В небесата – облаци
гнездящи птици.
Падам в теб – внезапен дъжд
от подпалени скорци.

ЖЕНА В ДЪЖДА

Живее между другото:
между две капки дъжд.
Божана Апостолова

Изплува между шапитата
на пловдивските кафенета

жената в пикселите на дъжда –
очарование в 3D формат

и с бляскава безцеремонност
си присвоява уличното шоу,

а капките – екранчета разкош,
искрящо се разбиват между нас

и озвучават всеки поглед

ЛЮСПИ

В апокалипсиса на тялото,
където клетките умират и се раждат,
ти – все по-друг,
все по-различен
и все по-чужд родител
и гробар на себе си.

Остатъците са навсякъде:
по снимките,
предметите
и хората.

Ветрееш се – на късове, прозирен –
като олющената кожа на змия.

ЛОВ

Очите ѝ са огледало на тревата,
в която слънчевите зайци
се спотайват,

но дебне там
лисугерът на моя поглед –
оранжев блясък на зеленото в зелено.

Защото Раят е в очите на жената
напук на Милтън
и когато
ябълката...

ТОВА Е ТЯ

Внезапна детонация на сетивата.
Експлозия от чар и хромозоми.
Терористичен акт над мъжкото ми его.

О, колко килотона страст!
О, колко мега-рентгена оргазъм!

И колко сладка участ – да умреш,
на хиксове и игреци декомпозиран,
в плътта на нежната ѝ радиация.
с възторжени аплодисменти.

ТАНКА X

Храм от светлина.
Кърваво разпятие.
Догоряла свещ.
Питаеш Бог за Смисъла.
Отговаря ти щурче.

„Хумус“ е новата стихосбирка на Петър Краевски, издадена от ИК „Жанет 45“. В нея няма нарочно обозначени цикли, по-скоро текстовете са обособени в тематични ядра, като всяка цялост започва с триптих, продължава с няколко бели стихотворения или свободен стих, минава през танка и завършва със сонет. Стиховете, подбрани за списание „Роден глас“ са от различни тематични гнезда на „Хумус“. Книгата започва с автоцитат от предишната стихосбирка на Петър Краевски „Изгорени писма“, с което се заявява връзката между двете стихосбирки:

... бъдещето е полярна нощ,
а ние – в навечерието...
... това е светлината – мрак
с критична маса...
... черней, черней,
за да засветиш...

ТРИПТИХ В ТРИ СЛЕДОБЕД

1.
Боже, колко е красива
кацналата пеперуда!

Сякаш на ръце я носят
мравките в мравуняка.
2.
Соло в лятната сюита на гората –
богомолка дъвче тяло на шуреи.
3.
На есента
разрязаната диня,
внезапна дума на езика –
оса.

ЗЕЛЕН СОНЕТ

От пепелта, която ни смирява
избухва в изумруден Ренесанс
на мъртвците вечната държава,
където няма почести и сан,
където разликите са в единство
и множеството слива се в едно,
а столица е малката провинция
на всяко хлорофилено петно.

Лежиш върху безсмъртната трева,
плющи край теб зеленото ѝ знаме
и си щастлив от идващата истина:

ще бъдеш – Уитмъновата трева –
ще станеш част от сочната ѝ памет,
ще я насищаш с бъдеще и смисъл.

НЕВЪЗМОЖЕН СОНЕТ

На Мая Любенова, 2016 г.

Науку на всяка геометрия,
все някъде лъчите се събират,
настава слънчево безветрие
сред бездната от тъмни вирове.

Неустоима гравитация
оплита бляскавите нишки,
събира звездните рояци
и осветява кътче в Нищото.

Зад вярата на сетивата
надежда трябва да е оцеляла –
безсмъртна до последното перце:

на гъгла на светлината
гнезди навярно лястовица бяла
и кротко мъти каменно яйце.

ДЪЖДОВЕН СОНЕТ

На Розалия Александрова

Светлина вали от небосвода
с възхитително богоподобие
и разчиташ морзовите кодове
на дъждовния следобед.

Тържество на падащите звуци!
Слънчевите плясъци на квантите,
песенният ромон на улиците,
стонът на ръждиви панти...

На водата бляскавият хор
тайнствени послания изрича
и отеква в общия разкош

като бавен Хенделов акорд,
който неусетно се оттича
в локвите на идващата нощ.

РЕЧЕН СОНЕТ

В набъбналата вена на реката,
на бързеите в аленото лустро,
това си ти – карминената капка,
която следва повика на руслото.

Зеленият контур на бреговете,
архипелагът с мислеци тръстици
и рибите, разписали небето,
в което плуват сенките на птици...
Река в шпалира на тополите –
изящен ромон в слънчева следа,
мажор в нестихващо адажио!

И ние – в отредената ни роля –
отблясъци от бягаща вода
в сиянието на пейзажа.

НЕЗРИМ СОНЕТ

Слепецът. Бяла нота
в петолиннето.
Минорно исю. Песен без акорди.
В пейзажа на словесната картина
с цигарен дим рисува сервитюрките.

На масата му с недопито вино
седи околната аудитория
и той – под визуална карантина –
попива светлината на мажора ѝ.
Защото знае – там – в гълчавината,
където вдига тостове денят,
ще звънне глас –
невинно междуметие!

Ще дойде тя – букет от аромати,
а той ще ѝ покаже слънчев път
към истинските багри на сърцето.

СПАСИТЕЛЕН СОНЕТ

На Поета в теб

Не чакаш никого и нищо.
Светът е сведен до търпимост.
А думите ти – хищни лишеи,
които ще живеят зимата.

Обезсмъртени епитафи!
Танцуващи петна на Рориах!
Внезапните им географии –
небе за викове възторжени.

Така отекваш в бялата тайга –
за миг... Натрапчиво отсъствие
на близък непознат – това си ти.

Кодирана е твоята тъга
дълбоко в знаците разпръснати
като спасителен ориентир.